

Δέκα χρόνια από την κοίμηση του πατρός Νικοδήμου Γρηγοριάτου

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 2 Φεβρουαρίου, 2019

Πέρασαν ήδη δέκα χρόνια από την κοίμηση του πατρός Νικοδήμου, του μακαριστού φίλου και αδελφού μας Αγιορείτου μοναχού. Ένας από τους πολλούς μοναχούς της εκκλησίας μας που βίωσε την αρετή της υπακοής, μέσα κι έξω από την μονή της μετανοίας του στον κόσμο, το ίδιο. Πράγματι η υπακοή του ως αίμα πνευματικών ζωοποιούσε όλη του την ύπαρξη και ως αλλήλων μέλη η ύπαρξή του όλη την κοινωνία.

Όλοι θυμόμαστε πώς ξεκίνησε την ευλογημένη "εξορία" από το μοναστήρι του ο πατέρας Νικόδημος. Η ανυπόκριτη υπακοή που είχε μέχρι το τέλος της ζωής του στον χαρισματούχο γέροντά του, [πατέρα Γεώργιο Καψάνη του Γρηγοριάτη](#), καταφλέγει και τα εναπομείναντα ψεγάδια της ανυπακοής των πρωτοπλάστων που κουβαλά η ανθρώπινη φύση.

Μέσα από το σχέδιο του Θεού έρχεται να διακονήσει έως την τελευταία ρανίδα της υγείας και της υπομονής του την βασανισμένη και φιλάσθενη κυρία Χρυσούλα την μητέρα του.

Μαζί με αυτήν εκατοντάδες άνθρωποι αγκαλιάζονται από την πρόνοια του Θεού

καθώς περνούν και δροσίζονται από το νέο επιπρόσθετο ασκητήριο και μετόχι του Αγίου Όρους στον Πειραιά. Η οικία του έγινε αναπάντεχα ένα από τα ασκητήρια που εγκαινίασε η χάρις του Θεού με την άφιξή του εκεί από την πρώτη κιόλας ημέρα.

Άλλη μία περίπτωση που έτυχε ένας μοναχός να βρίσκεται μέσα σε μια πόλη, θα ισχυριστεί κάποιος που δεν τον γνώρισε από κοντά. Άλλος ένας ολόφωτος φάρος, θα αντιλέξουμε εμείς σθεναρά που είχαμε την ευλογία να βρεθούμε δίπλα του εξιστορώντας τα θαυμαστά γεγονότα που βιώσαμε.

Όμως τι είναι εν τέλει και τι ρόλο έπαιξε ο π. Νικόδημος στην μεταξύ μας αγάπη κι επικοινωνία; Στην έμφυτη από τον Δημιουργό ψυχική ανάγκη των ανθρώπων για το οξυγόνο που δίδεται με την αναζήτηση του Θεού μέσω των Αγίων Γραφών και των αρετών; Ποιος ο ρόλος του στο ξεκαθάρισμα του ελπιδοφόρου ορίζοντος του Θεού από τα σύννεφα της απιστίας μας; Τι μας έμαθε ότι προσφέρει η ολοκληρωτική άφεση του πιστού ανθρώπου στην πανταχού παρών παρουσία του Θεού Πατέρα στην ζωή μας και εν συνεχεία σε όλον τον κόσμο.

Ο πατέρας Νικόδημος δεν ήταν απλά ένας ακόμα καλά διαβασμένος μοναχός που ήξερε να αποστηθίζει και να διδάσκει τις γραφές. Ο μοναχός Νικόδημος μιλούσε για τον Χριστό ζώντας και αναπνέοντας την Αγία Γραφή ή καλύτερα να πούμε εισέπνεε τον Χριστό. Η αποστολική διδαχή του λόγου του Θεού των είκοσι αιώνων μέσω των πατέρων, δεν τον αποξένωσε από την σύγχρονη ζωή της καθημερινότητας. Η Ορθόδοξη ζωή είχε γίνει ένα με το πνεύμα και το σώμα με τον νου και τις κινήσεις του. Η αδιάλειπτος ταπεινή προσευχή του με τον Κύριο υμών Ιησού Χριστό, του φανέρωνε συνεχώς τον ορθό τρόπο και δρόμο. Οι αρετές του δεν επισκίασαν ποτέ και σε καμία περίπτωση το θέλημα του Χριστού για τον κόσμο και τον άνθρωπο. Με σαφή τρόπο ζούσε και μεταλάμβανε έναν Υιό τον Θεάνθρωπο Χριστό, άρα κι έναν δρόμο πορείας προς τον Θεό Πατέρα, τον ορθόδοξο εν Αγίω Πνεύματι.

Οι αρετές που δεν του έλειπαν τον κοσμούσαν ως εργαλεία προς την πνευματική του αναζήτηση. Ήσαν έντονες φωτίζουσες διαχωριστικές γραμμές που υπευθύνιζαν τον διπλανό και αντίθετο καταστροφικό δρόμο των παθών. Έχοντας όμως τα ψυχικά μάτια κολλημένα στην οδό, οι διαχωριστικές γραμμές πάντα περνούσαν σε δεύτερη μοίρα για τον Νικόδημο. Ήσαν σχεδόν αχρείαστες, για τον έμπειρο εις στον άορατο πόλεμο μοναχό. Εξάλλου ποιος λογικός άνθρωπος θα περπατούσε πάνω στις γραμμές κι όχι πάνω στην οδό; Ποιος νοήμων άνθρωπος θα αψηφούσε την οδό για τις γραμμές; Τον Κύριό του και Θεό του για τις αρετές; Δηλαδή, θα πει καλοδιάθετα κάποιος από εμάς, μήπως δεν χρειάζονται οι αρετές για την ανάβαση του πνευματικού ανθρώπου προς τον Θεό; Είναι αυτό ποτέ δυνατόν;

Εμείς οφείλουμε να απαντήσουμε Ευαγγελικά. Χρειάζονται όντως, τόσο όσο όμως για να μορφωθεί και να σκηνώσει μέσα μας ο Χριστός!! Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε Χριστόν ενεδύσασθε, αλληλούια, έψελνε συχνά ο π. Νικόδημος. Ο

Χριστός ο κύριος της ζωής και του θανάτου, ήρθε για να ξεπεράσουμε δι' αυτού και τον νόμο και τις αρετές. Είναι το Α και το Ω για όλους και για όλα, έγινε τα πάντα τις πάση. Πολύ σωστά πνευματικός ιερέας σε κήρυγμά του εξεδήλωσε την εύλογη απορία, πώς θέλουμε την ίαση του ασθενούς πνευματικά ανθρώπου όταν τον αποκόπτουμε από το φάρμακο. Φυσικά φάρμακο εννοούσε την Θεία Κοινωνία, δηλαδή τον ίδιο τον Χριστό.

Πρέπει να προσέχουμε αδελφοί μου τα σκαμπανεβάσματα που μας δημιουργούν οι αρετές. Θέλουμε ή δεν θέλουμε τον Χριστό και το θέλημά του στην ζωή μας και στην κοινωνία μας; Αναζητούμε την παρηγοριά και την αγάπη του Χριστού μεταξύ μας ή όχι; Θέλουμε ή δεν θέλουμε την εκπλήρωση της πρόνοιας του Θεού Πατρός μέσω του σαρκωθέντος Υιού και του Αγίου πνεύματός του; Αναζητούμε τον Χριστό ή μέσω άλλων παραδρομών, τον χάνουμε;

Ο εωσφόρος έμπλεος από το φως των αρετών, χωρίς όμως Θεό εν ριπή οφθαλμού γίνεται διάβολος! Ας μην ξεχνούμε και τον αγαπητό τελώνη που είχε κατήγορο τον αποκρουστικό, έμπλεο από αρετές κατά τα άλλα, μεγάλο υποκριτή φαρισαίο... Εάν όλοι πιστεύουμε στην πρόνοια του Θεού και στην μία αλήθεια την Χριστό αλήθεια, τότε βρισκόμαστε συμπολεμιστές με τον πατέρα Νικόδημο στην μάχη εναντίον των σκοτεινών δυνάμεων και των ακολούθων τους.

Ο Νικόδημος υπήρξε καταλύτης στην μεταξύ μας αγάπη κι επικοινωνία, στην αναζωογόνηση των Αγίων γραφών και των αρετών που στηρίζουν την κοινωνία, ένεκεν όμως της πηγής αυτών, φυσικά τον Υιό του Θεού τον Χριστό. Επίσης στην βεβαιώπιση ενίσχυση της ελπίδας του πανταχού παρόντος Θεού στην ζωή όλου του κόσμου, ορατού και αοράτου.

Η παλαιά διαθήκη και οι φιλόσοφοι των αρετών δίνουν την πνευματική σκυτάλη της κοσμοθεωρίας στην καινή διαθήκη όταν γεννιέται στον κόσμο ο Χριστός. Η παλαιά και η καινή διαθήκη απονέμει στέφανο και φόρο τιμής αυτήν την σκυτάλη στον Χριστό, τον εναθροπήσαντα Θεό. Ο Κύριος, μέσω των Αγίων αποστόλων του μας εμπιστεύεται την πνευματική σκυτάλη και το πανάγιο σώμα του που έγινε πλέον η εκκλησία του παρατεινόμενη εις τους αιώνες, ως αγία παρακαταθήκη που με τον σταυρικό του θάνατο και την ανάστασή του, ευλογεί την πορεία της. Για να μπορούμε να αποκτήσουμε όλοι όσοι την αποδέχονται ως δώρο τον δωροθέτη Θεό και την αγάπη του την σταυροαναστάσιμη.

Λέγει ο Κύριος μέσω του ευαγγελίου του, εγώ ειμή η οδός, εγώ ειμή η αλήθεια, εγώ το φως, εγώ η ανάσταση ζώντων και νεκρών, πιο ξεκάθαρα δεν γινόταν να μας μιλήσει. Όσο για τις αρετές των ανθρώπων ο απόστολος Παύλος γράφει και νεκρούς να αναστήσετε εάν σας λείπει η αγάπη μοιάζετε με κύμβαλα αλαλάζων. Ο ευαγγελιστής Ιωάννης εμβαθύνει περισσότερο, καθώς διευκρινίζει σε εμάς την έννοια της αγάπης και για ποια αγάπη ομιλεί ο απόστολος Παύλος. Τονίζοντας ξεκάθαρα σε όλους μας

με αυτήν του την φράση, ο Θεός Αγάπη εστί και ο μένων εν τη Αγάπη εν τω Θεό μένει, η έννοια της αγάπης παίρνει πλέον σάρκα και οστά γίνεται για τον κόσμο και την σύσταση του η Εσταυρωμένη Αγάπη.

Οπότε αρετές ή δρόμος προς τον Θεό άνευ του Θεού, ακόμα κι όταν ομιλούμε με ή για αγάπη δεν υφίσταται, είναι νεκρές και ανενέργητες ή στην καλύτερη των περιπτώσεων για το θεαθήναι των ανθρώπων. Οι αυτόνομες αρετές γίνονται αυτόματα πάθη. Πάθη, που μας υποδουλώνουν στο εγώ και μας αποξενώνουν μια και για πάντα από τον δημιουργό και τους αδελφούς μας.

Ο πατέρας Νικόδημος , πολλάκις μας τόνιζε την κυριολεκτική σημασία του Θεού Χριστού στην ζωή μας. Χρειαζόμαστε τον Θεό στο κάθε μας βήμα στην κάθε μας ανάσα άνευ εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν έλεγε συχνά πυκνά και μας θύμιζε το, αχρείοι δούλοι του Κυρίου μας, ακόμα και εάν έχουμε πετύχει όλες τις εντολές του. Πόσο εγωιστικά θα μπορούσε να τα εκλάβει αυτά τα λόγια κάποιος που πιστεύει ότι αυτές οι φράσεις ειπώθηκαν από τα οποιαδήποτε ανθρώπινα χείλη; Όμως αυτά τα ανείπωτα μέχρι εκείνη τη στιγμή και τολμηρά λόγια γλυκό ευωδιάζουν από το πανάχραντο στόμα του Υιού του Θεού από τότε μέχρι τώρα. Ενός Θεού, που ήρθε στην γη, αφού εκκένωσε εαυτόν για να λάβει την ανθρώπινη βορβορώδης πεσμένη φύση και στην συνέχεια να την αναστήσει ως τον ουρανό. Ενός Εσταυρωμένου Θεού που καταδεικνύει έτσι σε εμάς το μεγαλείο της ταπείνωσης και της απέραντης αγάπης του για τον κόσμο, σε όλους τους ανθρώπους. Πόσο ωραία και παρήγορα ακούγονται τώρα αυτά τα λόγια με αυτήν την προοπτική σε αυτούς που πιστεύουν στον Χριστό ως Θεό αφού σταματούν να είναι κούφιας μη εφικτές υποσχέσεις ενός απλού ανθρώπου. Γίνονται πιο γλυκά κι από το μέλι όταν περνούν από την ανθρώπινη διάσταση στην Θεανθρώπινη την θεολογική, στα ότα των πιστών μαθητών του Κυρίου.

Προσοχή αδελφοί μου ο βατήρας των αρετών μας να μη μας γίνει βάθρο ή χειρότερα βάραθρο μεγάλης πτώσεως!!! Καλούμαστε να πατήσουμε με όλη την δύναμη της ψυχής μας και να εκτιναχτούμε στην αγκαλιά του Θεού με τα φτερά της ταπείνωσης και της υπακοής μας μέσω των πατέρων σε αυτόν, άλλωστε αυτή είναι η κλίση μας. Δεν πρέπει να κολλήσουμε σαν σε επίγειο βάθρο πρωτιάς στον βατήρα των αρετών μας όσο πολύτιμες κι αν μας φαίνονται, δεν είναι αυτές το ποθούμενο.

Ο Άγιος Πορφύριος θα παραδεχτεί ταπεινά "παλιά ήμουν ανίκανος για το καλό, τώρα είμαι ανίκανος για το κακό" . Ενισχύοντας το ουκέτι ζω εγώ, ζει εν εμοί ο Χριστός του αποστόλου Παύλου. Ο Θεός αγαπά κι ευλογεί όλους τους ανθρώπους στηρίζει όμως ιδιαίτερα τον αγώνα των ταπεινών. Αντιτάσσεται στους δήθεν υγιείς και επαρκείς (με την γνώση και τις αρετές τους που φυσιούν).

Ας θυμηθούμε τους σχεδόν ομότιμους του βασιλέως που είναι μέχρι εκείνη την

στιγμή οι πρώτοι, οι εκλεκτοί. Που είναι μέχρι εκείνη την χρονική στιγμή από τους καλύτερους φίλους του. Πλούσιοι από αρετές και χορτάτοι από κοσμική σοφία αρνούνται τελικά την πρόσκληση στον βασιλικό γάμο. Αρνητές τους καταγράφει πλέον ο Θεός και η ιστορία στο επίσημο μεγάλο βασιλικό δείπνο και γλέντι. Εν μία νυκτί χωρίς δεύτερη σκέψη απορρίπτουν από την ζωή τους την συντροφιά του βασιλέα φίλου τους.

Εξάλλου οι αρετές και η σοφία που τους κοσμούν πλημμυρίζουν την ανθρώπινη καρδιά τους και τίποτε άλλο δεν χωρά στη φουσκωμένη γεμάτη έπαρση ύπαρξή τους. Πόσο μάλλον η μεγαλοπρεπή αλλά συγχρόνως και ταπεινή, παρουσία του βασιλιά τους. Με μηδαμινές προφάσεις άλλος για να αγοράσει βόδια, άλλος για να πάει σε γάμο, άλλος για την καλλιέργεια χωραφιών, όλοι όμως με κάποια "σοβαρή" δικαιολογία αποποιήθηκαν της κλίσης. Της βασιλικής κλίσης !!

Όλοι γνωρίζουμε την συνέχεια της παραβολής. Ο καλός βασιλιάς θέλει οπωσδήποτε να γεμίσουν με κόσμο τα τραπέζια του για να χορτάσουν οι πεινώντες και οι διψώντες, άλλωστε τα εδέσματα πλούσια και πολλά. Όλα είναι έτοιμα και ο βασιλιάς περιμένει τους καλεσμένους.

Από τους πιστούς δούλους του στην συνέχεια καλούνται και ανταποκρίνονται άνθρωποι χωλοί από αρετές και μέθυσοι από τον απατεώνα κοσμοκράτορα. Με την ισχυρή δύναμη της ψυχικής ελευθερίας που τους έχει απομείνει, ζητούν από τους δούλους του βασιλιά να τινάξουν τις βαριές αλυσίδες, τα πάθη, που τους βύθιζαν μέχρι τότε στον βούρκο του αποχωρισμού από τον έμπλεο ευωδίας Κύριό τους και Θεό και βασιλιά τους.

Με πολύ ευλάβεια και συντριβή καρδιάς, έντρομοι γεμάτοι από δέος και χαρά συνάμα, αποδέχονται στα τρεμάμενα χέρια την βασιλική τιμή της πρόσκλησης. Δεν είναι και λίγο πράγμα, ούτε μικρό αξίωμα να συνδειπνούν στο μυστικό δείπνο, στη χαρά του Κυρίου τους όλοι μαζί πλούσιοι και φτωχοί, άρρωστοι και υγιείς και από έσχατοι να γίνονται συνκάθεδροι με τους πρώτους με τους εκλεκτούς.

Έτσι ζούσε καθημερινά ο Νικόδημος απλά, ταπεινά, ανάμεσα μας , ανίκανος να κρίνει τον οποιοδήποτε άνθρωπο για τον οποίο σταυρώθηκε ο Χριστός. Αποδεχόταν στο μεγάλο πανδοχείο του, όλους εμάς φωτίζοντας την σκοτεινιά μας με Χριστό, την Εσταυρωμένη Αγάπη. Τονίζοντας σε όλους μας τις δύο αγάπες που πρέπει να έχουμε, την μεταξύ μας και του Θεού και έτσι μόνο έτσι, να γινώμεθα μιμηταί Χριστού.

Πρέπει δηλαδή για να ενσωματωθούμε στον Χριστό μας να φτάσουμε να αγαπούμε και τον εχθρό μας. Να μην αρκούμεθα σε τίποτα λιγότερο από όλον τον Χριστό μέσα μας, συγχωρώντας τους σταυρωτές μας. Αυτός μετά, θα μας διδάσκει και θα μας παρακινεί και θα ενεργεί γι' αυτό που μόνο αυτός μπορεί, να αγαπά όλο τον κόσμο

να συγχωρεί τους εχθρούς και σταυρωτές του που γνώριζε προ γενέσεως του κόσμου. Με ακακία και όχι μόνο, με περίσσια αγάπη αφού είναι η Εσταυρωμένη Αγάπη σταυρώνεται και για αυτούς, για να σωθούν μέσω αυτού όλοι.

Όσο παράξενο και να ακούγεται καλούμεθα να γίνουμε κατά χάρη υιοί του Θεού και να μετέχουμε στο μυστικό βασιλικό δείπνο του. Αυτή η υιοθεσία, μπορεί να γίνει μόνο μέσω του Υιού του Θεού, του Κυρίου υμών Ιησού Χριστού, μέσα στην μία από αυτόν τότε και για πάντα εκκλησία του. Ο Νικόδημός μας μες στην ανθρωπότητά του, ζούσε και ακτινοβολούσε αυτήν την υιότητα, την χαρισμένη από τον ίδιο τον Κύριο στους αποστόλους και ύστερα στους πατέρες μέχρι τα χρόνια μας.

Αδελφοί ας σταματήσουμε να πειράζουμε κι άλλο τον μακροθυμούντα βασιλιά, ας μην απομακρυνόμαστε από τα όρια της ελευθερίας και της αθανασίας μας όπως οι πρωτόπλαστοι. Με μεγάλη τιμή και ταπείνωση να δεχτούμε την μόνη εξελικτική πορεία του ανθρωπίνου γένους, που δεν έχει τέλος, την θεανθρώπινη που μας δίδεται κατά χάρη μετά την υιοθεσία από τον Κύριο υμών Ιησού Χριστό. Ας ανταλλάξουμε τα επίγεια με τα επουράνια αγαθά.

Ας αποδώσουμε επιτέλους τα του Καίσαρος στον Καίσαρα και τα του Θεού στον Θεό. Η επίγεια ζωή να γίνει ο βατήρας μας, ο προθάλαμος και η πόρτα για την ουράνια ζωή. Αυτό ήταν και το παράδειγμα του Νικοδήμου, κάθε λεπτό, κάθε ώρα και κάθε χρόνο έμπρακτα με την αγία ζωή του. Ζούσε για να μορφώνεται και να σκηνώνει μέσα του ο Χριστός, τίποτα δεν μπορούσε να τον χωρίσει από αυτήν την ένωση, γιατί τίποτα άλλο δεν τον ξεδιψούσε. Προτίμησε τον εκούσιο θάνατό του, από τον ακούσιο του πάσχοντος αδελφού.

Ποτέ δεν αντάλλαξε τον δεξιό σταυρό για τον αριστερό και ως γνήσιος μαθητής του Κυρίου ζητά το, μνήσθητί μου Κύριε εν τη βασιλεία σου, αδιαλείπτως με οποιοδήποτε ανθρώπινο κόστος. Ο Νικόδημος ήταν πολύ προσεκτικός και διακριτικός στις διαπροσωπικές σχέσεις που είχε, για να μην σκανδαλίζει τους αδελφούς του. Προλάβαινε τον πειρασμό που θέλει να πληγώνει τους ανθρώπους, με διάκριση και παρηγοριά Χριστού. Πάντα υπερείχε η αγάπη για τους αδελφούς και για τον Θεό στην σύντομη ζωή του, με πνεύμα θυσίας. Πάντα έτοιμος, όταν χρειαζόταν κατέβαινε πρώτος στο πλατύσκαλο της συγχώρεσης, για να ανταμώσει τον αδελφό με ανοιχτή την αγκαλιά της αγάπης. Με υπομονή μέσα από τα άγια μυστήρια της εκκλησίας μας εμεγάλυνε τον Κύριο μέσα του και μας τον μετέδιδε δωρεάν και απλόχερα.

Στην αρχαιότητα ο μεγάλος φιλόσοφος Πλάτων, έλεγε ότι πάσα επιστήμη άνευ αρετής πανουργία εστί, και εμείς θα δανειστούμε με μια μικρή παραλλαγή την φράση, πάσα Θεολογία ή συζήτηση περί Θεού ή και θαύμα άνευ Χριστού πανουργία εστί έστω και αν γίνεται μεταξύ καλών ανθρώπων πλούσιων από αρετές. Αρετές που

όμως ομοιάζουν με ρούχα δανεικά, για να μην πούμε κλεμμένα. Φανταστείτε την ντροπή ! Τι θα γίνει όταν έρθει η ώρα να απολογηθούν στον νοικοκύρη όλοι οι άνθρωποι για τα τάλαντα και τις αρετές τους. Με ποια δικαιοδοσία φορούσαν και επιδείκνυαν αυτά ως δικά τους; Όντως, μεγάλη η ντροπή που θα νιώσει ο αυτόνομος άνθρωπος, ο αγνώμων. Αυτός που κατανάλωσε με αχαριστία την δημιουργία, τα υλικά αγαθά, τις αξίες και τους ανθρώπους ...

Τώρα στα χρόνια μας αλλά και από πάντα καλούμεθα από τον Κύριο υπομονετικά και σταυρικά να χύσουμε μέχρι τελευταία ρανίδος του αίματός μας, για να διαδοθεί η καλή μαρτυρία του σταυρού στον κόσμο και όχι να καταναλώσουμε μόνοι μας με μυστικοπάθεια την δόξα του Κυρίου μας και τη δοθείσα πίστη από αυτόν στην Αγία τριάδα, που θέλει την σωτηρία όλου του κόσμου.

Εμείς να γίνουμε πάλι ανυπάκουοι; Να αναπαύσουμε τους αδελφούς μας και να αναπαυτούμε σιωπώντας; Την πνευματική σκυτάλη που μας παρέδωσε ο Χριστός, με τα ματωμένα χέρια του, το πανάγιο σώμα του, που σαν περγαμηνή μετά από αυτόν εκατομμύρια ονόματα μαρτύρων χαραχτήκαν με τα αίματα της θυσίας και της ομολογίας που θα τα εμπιστευτούμε αδελφοί; ή θέλετε να τα κρύψουμε κάπου; Με αυτές τις τακτικές, θα περάσουμε χωρίς να το θέλουμε στην πλευρά των σταυρωτών. Ενώ είμαστε υπεύθυνοι και υπόλογοι, για την τιμή που μας έδωσε ο Δεσπότης Χριστός, να είμεθα στην πλευρά των διωκόμενων μαθητών, στην πλευρά του Κυρίου μας μέσα στο βασιλικό δείπνο και όχι έξω σαν τις μωρές παρθένες.

Ας ξαναθυμηθούμε, εάν το ξεχάσαμε ότι αυτός έχυσε το βασιλικό του αίμα πάνω στον σταυρό ώστε να τον γνωρίσουμε όλοι από κοντά, πρόσωπο με πρόσωπο καθώς έπασχε εκουσίως για εμάς και να τοποθετηθούμε με ειλικρίνεια μέσα μας με καθαρή την συνείδησή μας. Πού θα θέλαμε να στρατολογήσουμε και να κατατάξουμε τον εαυτό μας; Στην πλευρά των πασχόντων μαθητών ή στην πλευρά των αδιάφορων σταυρωτών;

Είναι μεγάλη αμαρτία και αχαριστία αυτόν που γνωρίσαμε εμείς ως Σωτήρα μας να μην τον συστήνουμε και στους άλλους αδελφούς - ανθρώπους, ως Σωτήρα τους και να εστιάζουμε στο πόσο καλοί και ενάρετοι είμαστε μεταξύ μας και ποια είναι τα κοινά καλά στοιχεία που μας ενώνουν, αφού εξ αρχής μας λείπει η ενοποιός δημιουργός ένωσή μας, ο Χριστός !!!

Ο Χριστός αδελφοί μου, είναι το παν, λέγει ο Άγιος Πορφύριος ο καυσοκαλυβίτης!!! Πιο απλά, χωρίς αυτόν αποκόπτεται η ένωσή μας με τον δημιουργό και Θεό Πατέρα μας. Χωρίς αυτόν και μόνον χωρίς αυτόν, όχι τις δήθεν αρετές μας, πετυχαίνει τον σκοπό του μόνο ο διάβολος και οι ακόλουθοί του. Δηλαδή, να μην υφίσταται η Θεία κοινωνία μας με τον Θεό πατέρα και έτσι εν τέλει, τον τελικό αποκλεισμό μας από τον παράδεισον, ας μην παίζουμε με την σωτηρία μας και την σωτηρία των άλλων,

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

αδελφοί μου !!